

לחבירו: **מאי בעית בהאי ביתא?** מה אתה עושה בבית הזה, שהוא שלי? **אמר ליה, ענה לו: מינך זבינתה, קניתי ממך, ואכלית שני חזקה, גרתי בבית שלש שנים ועל ידי זה אני מוחזק בבית.**

אתא לקמיא דרב נחמן, המחזיק בא לפני רב נחמן.

אמר ליה, אמר המערער: אנא, בשכוני גואי הוא! אני גרתי אתך בחדרים הפנימיים, והייתי עובר החוצה דרך המקום החיצוני שהתגוררת בו, ולכן אין לך חזקה עלי, כיון שגם אני גרתי עמך באותו זמן בבית.

אתא לקמיא דרב נחמן, המחזיק בא לפני רב נחמן.

אמר ליה: זיל ברור אכילתך! תוכיח שגרת בבית שלש שנים בלי המערער

אמר ליה רבא לרב נחמן: **דינא הכי?** האם כך הדין שצריך לפסוק, והרי **המוציא מחבירו, עליו הראיה**. וזה שגר שלש שנים בבית, נחשב מעתה מוחזק, והמערער צריך להביא ראיה.

קשיא דרבא אדרבא. שכאן הוא פסק שהמוכר, שהוא הבעלים הראשונים, הוא המוחזק, ושם פסק כי מי שכעת גר בבית הוא המוחזק.

הדרן עלך פרק מי שמת

136. האבי עזרי בפט"ו מטוען ונטען מבאר את הדמיון בין שני המקרים. שודאי מי שמחזיק בשדה ג' שנים והמערער טוען שהוא מחה בו, עליו להוכיח שמחה, כיון שאין חסרון בחזקה, רק הוא רוצה לבטלה. אך כאן, כיון שגר אתו,

נמצא שבכלל לא היה מעשה חזקה. ובוזה נחלקו רבא ורב נחמן, מי נקרא המוחזק. והוא הדין במכירה של נכסי דבר סיסין, הספק הוא אם בכלל הקרקע הזו היתה כלולה במכירה. עי"ש.